

Men, hwarken kunde simmas, och isen tunn, ej bar,
 Dock båt Karl inom timman, sin båt dem nära har.
 Men sorgen är bitter.

En lina åt dem fastas, och hoppet lifwas opp,
 De nappa i, men linan ur hand på båt Karl'n lopp,
 De ömma makar sjunka nu i det djupa blå
 Och alla gråto bittert, som sågo hättupå.
 Den sorgen war bitter.

Uti den långa kampen med döden hördes de,
 För barnen många ropa, o Gud barmhertige!
 War nådig, dig war kunna om dessa våra små,
 Och låt dem ej i fojan, af hungersnöd förgå.
 Den sorgen är bitter.

Och ömma modren, barnen som hunnit till de år,
 Sjelf lärt dem till att läsa, det enda arf de får,
 Men riker man wißt ömmar wid dessa barnens nöd,
 Och han som bor i höjden skall blifwa deras stöd
 Fäst sorgen är bitter.

W i s a

om

Dalkarlen, Drängen
Anders Larsson

från Grangärde, samt dess

Hustru

Stina Henriksson,

sökt drunknade under hemfärden ifrån Stock-
 holm, hwarest de skulle köpa något till deras
 nyligen aflidne tre månaders gamla barns be-
 grafning, innemärkande år 1835.

Och twenne trogna makar till Hufvudstaden gå,
Med hårdt beklända hjertan, föräldrar kan förstå,
När ett af barnen späda, i kajan ligger död,
Och sju som ännu lefwa, ej ha en beta bröd,
Den sorgen är bitter.

Och till begrafning köpes, fast kassan stor ej war,
Men dessa ömma makar, den sista slanten tar,
Och hem de återvända, men hur den färden går
Blir sorgeligt att höra — för sanning jag ej rår —
En sorgen är bitter.

Helt nära Warholm, sedan det redan skymnat på,
De miste ta om vägen, och rakt i strömmen gå,
Till staden deras nödrop, wäl höras af hwar man
Och mången med god wilja, derför ej hjälpa kan.
Den sorgen är bitter.

Wäl mer än tjugu männer sig skynnda ner till strand,
Der som de arma lågo, war icke långt från land,